

ABRAHAM HANS

HET PLAN VAN JAN WELLENS

Het werk in de dreef was geëindigd. 't Werd tijd, want de schemering zonk over het land en in de dreef was het bijna donker. Vermoeid gingen de mannen heen.

Jan Wellens woonde aan de Moerhoek, twintig minuten van het kasteel.

Hij hoorde uit de verte het orgelgeschetter van het gemeenteplein. Men sloot daar de kermis met vrolijke dans. Maar dat trok hem nu niet aan. Als Martha Roelens er ook heen kon gaan, ja, dan..., doch met andere meisjes had hij geen zin om te dansen.

Jan struikelde bijna over een koersfiets. Hij keek scherp toe. Tegen een canadapopulier zat een jonge man. Van onder zijn vest blonk nog het wit en rood van een sporttrui.

«Lemmink, wat doet ge daar?» vroeg Jan.

«Ik rust een beetje. 't Is niet juist geweest in de koers.»

«Bewonderaars en vrienden hebben u zeker verweten dat ge gisteren dronken waart. Ze doen het voor uw welzijn, Lemmink. Sta op, ik zal u naar huis leiden».

«'k Wil slapen».

Jan Wellens merkte dat de renner van Baarle weer gedronken had.

«Ge moogt hier niet in slaap vallen. Ge zoudt ziek worden en misschien nooit meer kunnen koersen. Sta op, ik zal u helpen. En kruip dan thuis in uw bed.»

Wellens trok Lemmink recht. Met de andere hand greep hij de fiets.

«Kom, 't is niet zo ver meer, thuis moogt ge slapen», hernam hij.

«Ge zijt wel een goede vent...»

«Maar ja... Ik heb u gaarne... Ik heb u al dikwijls zien rijden».

«Vandaag ging het niet juist. In het peloton hingen ze te veel aan elkaar.»

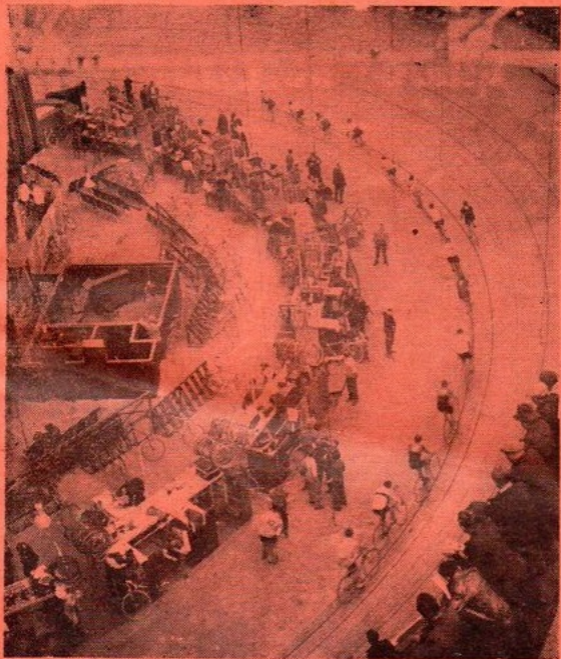
Jan Wellens begreep, dat hij met een bedronken renner niet over de wielervedstrijd moest redetwisten.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«'t Zal de naaste keer beter zijn», troostte hij.

«Zondag te Maldegem in de velodroom... Of is het zondag over acht dagen ? Ik weet het niet meer... Ik zou willen slapen... mijn kop doet zeer.»

Lemmink leunde zwaar op Jan, die ook de fiets moest voortduwen over de hobbelige kasseiweg. Maar Wellens deed dat bereidwillig voor een renner, die hij dikwijls bewonderd had.

«Waar gaan we nu naar toe ?» vroeg Pieter na een poosje.

«Naar uw huis natuurlijk.»

«'k Ga niet naar huis... Roos speelt nooit op. Al waar is het naar de «Vlasbloem» ? Dat is nog een plezierig estaminet.»

«Hoor een keer, ge blijft nu van de «Vlasbloem» weg. Ge hebt toch wat verdiend vandaag en de rosse uit dat kot moet zeker weer uw geld uit uw zak halen.»

«Roos is 't vriendelijkste meisje van de streek, ze ziet me gaarne.»

«Ze ziet er zoveel gaarne voor de centen; zwijg maar over Roos.»

«Ik mag daar ook slapen.»

«Als ze uw centen vast heeft, steekt ze u buiten. Hoe ge zo stom kunt zijn voor een renner, over wie met zoveel lof in de gazetten geschreven wordt ! Ge moest u fier houden.»

«'t Was niet juist vandaag. Ze hingen aaneen. En Bonduel reed tegen me.»

«Dat was dan een ongeluk, want Frans Bonduel is een eerlijke coureur !»

«Hij kan niet op tegen mij.»

«Och, ik babbel weer te veel,» zei Jan tegen zich zelf. «Een dronken mens verstaat geen reden.»

Lemmink scheen de kroeg, waar de «Vlasbloem» uithing en een deerne met haar moeder, jonge en ook oudere mannen lokte, weer vergeten te zijn.

Hij brabbelde bij zich zelf. En Jan vond het diep treurig, dat een mooie sportdag op zulk een vernederende wijze moest eindigen voor een flinke kerel, die al overwinningen behaald had. Die vervloekte drank !

Lemmink woonde aan de uitkant van Baarle en na een half uur gesukkel, kwam Jan Wellens met de bedronken renner aan een kleine hoeve. Er blonk een lichtje door de ruiten.

Juist sjouwden vader en moeder een zware ketel veevoeder naar de stal, toen Jan en Lemmink door de scheve poort traden.

De ouders zetten de ketel neer.

«Pieter is daar,» zei vrouw Lemmink. «Iemand leidt hem mee. Jongen, zijt ge gekwetst ?» riep ze ongerust.

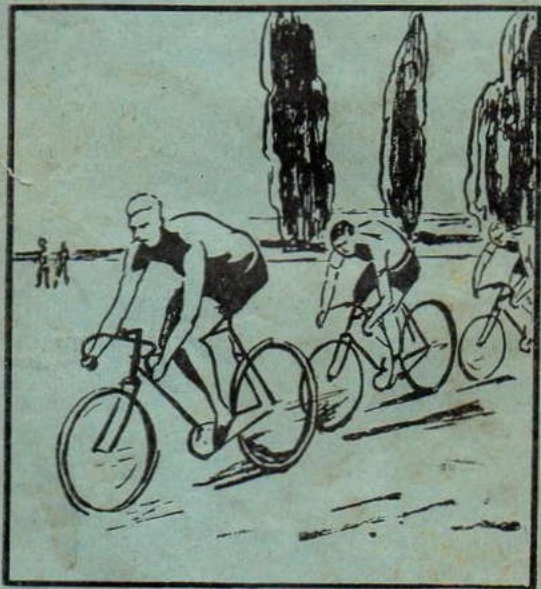
Ze was altijd angstig voor ongelukken, wanneer haar zoon aan wedstrijden deelnam, maar ze voelde zich toch zo fier, als ze zijn naam in het dagblad las.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Neen, neen, Pieter is niet gekwetst,» antwoorde Jan Wellens. «Ik ben een eindje met hem meegekomen».

«Hij is weer zat !» sprak zijn vader nijdig. «Ha, als ge peinst, dat het zo zal blijven duren, zijt ge lelijk mis ! Wij slaven en wroeten en gij wordt een nietsnut ! Ik had er al van gehoord, dat ge vandaag weer de drank in uw benen hadt.»

Moeder nam vlug haar zoon bij de arm en leidde hem in huis.

«Zijt ge met hem van Drongen gekomen ?» vroeg de vader aan Jan.

«Ik zag hem onderweg, toen ik naar huis ging».

«Hij zat zeker ergens aan de kant».

«Ja...»

«Twee weken geleden heeft hij ook buiten geslapen. 't Is braaf van u die moeite voor hem te doen».

«O, dat is niets. Maar Pieter zou het drinken moeten laten».

«Ik zeg het hem alle dagen. Hij wilde in de sport... Ik was er eerst niet voor, maar als dat nu in zijn kop zat ! We hebben krom gelegen om voor hem een koersfiets te kopen en hem tijd te geven om te oefenen. Eerst bracht dat niets op, we konden hem hier goed gebruiken en we zijn maar arme mensen. Pieter deed zijn best en hij lukte. 'k Was er fier op. Hij is dan gaan drinken en als hij daarmee voort gaat, zal ik zijn velo verkopen. Hij moet geen leegloper worden».

«Jonker Reginald zal eens ernstig met hem praten».

«Hij komt veel in Lerne bij zijn oom, baron de Bontink, die Pieter altijd erg aangemoedigd heeft. O, konden ze mijn jongen veranderen, maar hij zou toch eerst en vooral naar zijn ouders moeten luisteren, die zoveel voor hem opgeofferd hebben !»

«Dat is waar ! Houd moed... Pieter zal zelf zijn ongelijk inzien».

«Och, als ze eens aan de drank verslaafd zijn».

Jan had de fiets tegen de muur gezet. Moeder kwam weer buiten.

«Pieter is al in bed,» zei ze. «We zullen morgen zien».

«Ja, dan belooft hij niet meer te drinken, maar in de herberg vergeet hij het. Die slet uit de «Vlasbloem» trekt hem naar haar. Drank en zo'n vrouwmens... ha, het zal rap moeten veranderen of het is uit met de sport», verzekerde de vader.

Jan Wellens vertrok en de ouders droegen de zware ketel naar hun vee. Het werk op zulk een kleine hofstede begint vroeg en eindigt laat.

«O, had ik die kansen van een Pieter Lemmink !», wenste Jan Wellens.

Jonker Reginald had het hem gevraagd, waarom hij geen renner werd.

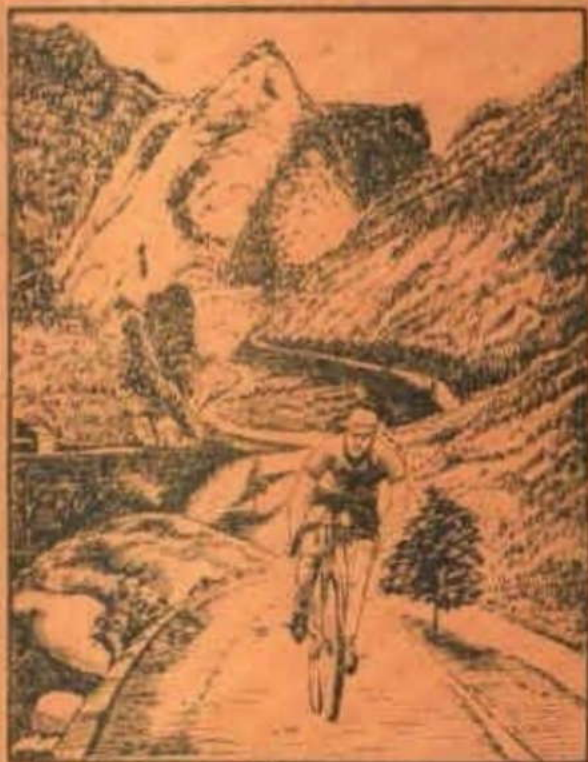
Vader en moeder konden hem niet missen op de hoeve met al haar gewroet. Ze hadden in het voorjaar ongeluk gehad in de stal. Een mooie koe was gestorven, een geweldige slag, zo'n verlies... En hoe kon Jan dan geld vragen voor een rijwiel of er een kopen op

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

afbetaling ? Maar het was nog het ernstigste niet. Men had zijn kracht en zijn verdiensten nodig. Hij was de oudste, na Greta, die op het kasteel moest dienen. Leonard, die op hem volgde, zestien jaar oud, was niet sterk. Valentine, een zusje van veertien, moest slaven als een grote meid. En dan waren er nog vier kleineren, die naar school gingen.

«Hoe zou ik weg kunnen ?» vroeg Jan zich af. «En toch, als ik lukte, zou ik vader en moeder in korte tijd uit de miserie helpen. Een paar goede prijzen... O, kon ik moeder dat geld in de schoot werpen ! Het was zo ook met de jonge Maes gebeurd, de zoon van een weduwe. Hij kwam met duizend frank thuis. Hij weende van geluk, toen hij voor zijn moeder dat geld op tafel legde... O, kreeg ik de kans !» zei Jan Wellens half luid. «Mij bevrijden uit de dwang van mijnheer de baron,» van wie zijn ouders hoeve en grond pachtten en dus afhingen.

't Was geen geldzucht die hem dreef. Hij voelde geestdrift voor de wielersport, voor het eerlijk en moedig kampen van de renners. Maar hij zag er ook het middel in om een vrije mens te worden. Om de boeien te breken, die heel het gezin aan het kasteel ketenden.

Zou het voor hem dan zo onmogelijk zijn, zich in de wielersport te begeven ?

«Ik moet weg uit dat slavenleven», sprak hij bij zich zelf.

's Winters ging hij werken in de fabriek te Gent, want dan kon het land hem niet voeden. Misschien vond hij daar het middel om uit de sleur te geraken. Hij moest er nog eens goed over denken. Het was een moeilijke kwestie.

Maar in zijn hart was nu toch een plan ontstaan, een zeer groot plan voor hem.

GRETA, DE KASTEELMEID

Jan Wellens kwam op de eigen hoeve, een nogal vervallen hofstede, met half steen, half houten schuur en lage woning. De voordeur stond open en een streep klaarte van de lamp viel over de drempel naar buiten.

Jan trad binnen. Zijn achttienjarige zuster Greta, die op het kasteel diende, was thuis. 't Was een knappe deerne met donker haar, kastanjebruine ogen en welgevormde boezem. Het zwarte dienstzakje met het wit schortje stond haar bevallig en benadrukte haar slanke figuur.

«Elk een goede dag», groette Jan.

«Jongen, wat hebt ge deze namiddag toch uitgestoken? vroeg vader, die daar moegewerkt aan tafel zat.

Hij hief zijn zorgelijk, maar goedig, gelaat naar zijn zoon op.

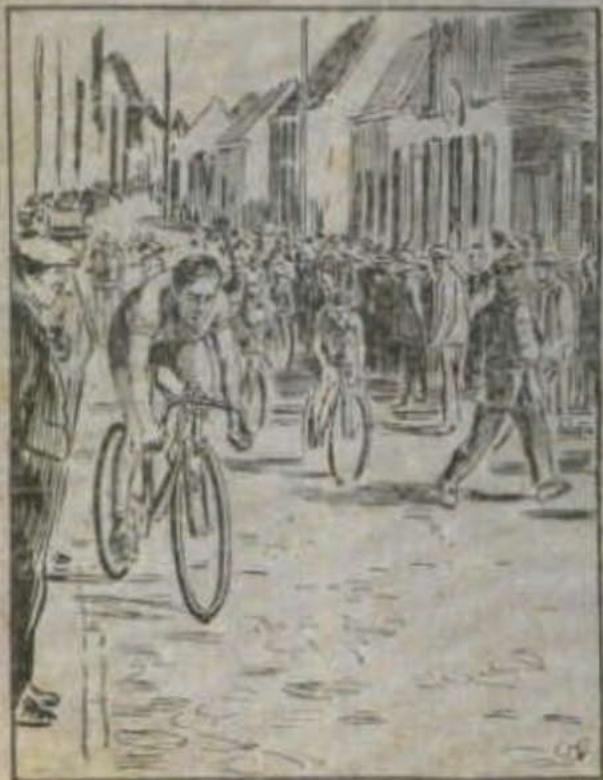
«Moest Greta het komen zeggen van de baron?» sprak Jan.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM